

Arrest

nr. 205 648 van 21 juni 2018
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. WILLEMS
Justitiestraat 26
2018 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 23 november 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 oktober 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 maart 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 april 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN loco advocaat F. WILLEMS en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Iraakse nationaliteit te bezitten en een sjiitische moslim te zijn afkomstig uit Bagdad. U woonde tot 2009 in al Rusala maar omwille van het sektarisch geweld zijn jullie naar Al Saydiyah verhuisd waar u tot aan uw vertrek heeft gewoond samen met uw ouders, uw broer AL K. A.A.M. (OV X; CG X), uw broer AL K. S.A.M. (OV X; CG X), uw broer M. en uw zussen N. en A.. Uw zus S. is gehuwd en woont in Hay Al Amal. U heeft tot het derde middelbaar school gelopen om vervolgens noodgedwongen te gaan werken. Sinds 2013-2014 zijn de sjiitische milities Saraya Al Salaam en Asaib

Ahl al Haq actief in de wijk Al Saydiyah. Eind juni 2015 werd u thuis aangesproken door twee leden van Saraya Al Salaam met de eis dat één van de vier broers zich moest aansluiten. U en A. hebben de mannen te woord gestaan en uitgelegd dat dit niet gaat daar twee van jullie broers te kampen hebben met gezondheidsproblemen. Ze gaven jullie 48 uur bedenktijd, zo niet gingen jullie worden vermoord. De volgende dag kwamen twee leden van Asaib Ahl al Haq en verwezen naar het feit dat leden van een andere militie reeds naar jullie waren gekomen en dat jullie dus zich moesten aansluiten bij één van de milities. De familie zat bijeen en besloot dat jullie, de vier broers, moesten vluchten. Een dag of twee later zijn jullie op 1 juli 2015 vanuit de luchthaven van Bagdad naar Turkije gevlogen. M. is actueel in Duitsland bij een vriend.

U hebt op 17 juli 2015 asiel aangevraagd in België. Uw broers A. en S. hebben hier op 2 oktober 2015 asiel aangevraagd. Alle drie beroepen jullie zich op hetzelfde asielrelaas. Na uw vertrek heeft u vernomen dat de leden van de milities nog één keer zijn langsgekomen op zoek naar jullie.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u volgende documenten neer: uw identiteitskaart, een kopie van uw paspoort, uw nationaliteitsbewijs, een kopie van de woonstkaart van uw broer S. en een kopie van de voedselrantsoenkaart van uw familie.

B. Motivering

Er dient na het gehoor op het Commissariaat-generaal (CGVS) te worden opgemerkt dat de hoedanigheid van vluchteling u niet kan worden toegekend, dit omwille van onderstaande redenen.

Zo vreest u bij uw terugkeer de milities die u net voor uw vertrek bedreigd zouden hebben om zich bij hen aan te sluiten (CGVS, pp. 6 en 14). U beweert dat in juni 2015 Saraya Al Salaam en de volgende dag Asaib Ahl al Haq naar uw huis zijn gekomen met de eis dat één van jullie vieren hen zou vervoegen. Amper drie dagen later zijn jullie op 1 juli 2015 definitief uit Bagdad gevlucht.

Vooreerst dient er te worden opgemerkt dat het zeer merkwaardig is dat Saraya Al Salaam en Asaib Ahl al Haq samen rekruteerden. Zo beweert u dat toen Saraya Al Salaam langskwam zij eigenlijk ook in naam van Asaib Ahl al Haq rekruteerden (CGVS, p. 6). Er werd jullie immers duidelijk meegegeven dat jullie zich bij één van de milities moesten aansluiten anders zouden jullie vermoord worden (CGVS, p. 6). De volgende dag werden jullie net op dezelfde wijze bedreigd door Asaib Ahl al Haq, namelijk dat jullie vier broers zijn en één van jullie zich moest aansluiten bij een militie (CGVS, pp. 6 en 7). Gepeild waarom Asaib Ahl al Haq u de vrijheid zou geven om met gelijk welke militie in zee te gaan, antwoordt u laconiek dat u het niet weet en u enkel vertelt wat ze u zeiden, u hebt niet veel info over de milities, noch over met wie ze in conflict liggen omdat u het nieuws niet volgt (CGVS, p. 7). Verder gepolst of u tegen Asaib Ahl al Haq dan gezegd heeft dat de dag ervoor Saraya al Salaam was langsgelaten met de zelfde eis, antwoordt u ontkennend (CGVS, p. 7). Logischerwijze gevraagd waarom u dit niet heeft gedaan, stelt u dat ze toch al wisten dat de dag voordien mensen van Saraya al Salaam langs waren gekomen want dat ze letterlijk zeiden dat mensen van een andere militie naar jullie waren gekomen en ze er aan toevoegden dat jullie zich bij een militie moesten aansluiten omdat het niet kan dat geen enkele van de vier broers een link heeft met een militie (CGVS, p. 7). Bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) verklaarde u verder uitdrukkelijk dat beide milities samenwerken en dat net als Saraya al Salaam ook Asaib Ahl al Haq u 48 uur de tijd gaf om te beslissen (Vragenlijst vraag 3 punt 5). Deze gang van zaken is op zich weinig geloofwaardig omdat het niet meer dan logisch is dat iedere militie op zich aan invloed wil winnen, en dus bijkomende leden wil werven, en er bovendien uit info toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat er wel degelijk clashes bekend zijn tussen de rivaliserende Asaib Ahl al Haq en Saraya al Salaam en het bijgevolg bezwaarlijk kan overtuigen dat ze jullie vroegen zich bij 'een militie' te sluiten.

In dit kader is het verder zeer merkwaardig dat u niet weet waaruit de activiteiten van deze milities bestaan, dit terwijl u beweert dat ze reeds sinds 2013-2014 in uw wijk aanwezig waren (CGVS, p. 5). U weet ook niet of ze samenwerken met overheidsdiensten zoals met de politie of met controleposten (CGVS, pp. 5, 6 en 11). Dit terwijl uit info, toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt dat Asaib Ahl al Haq net meer macht hebben dan de lokale politie zelf en dat dit betekent dat deze laatste onder de invloed van deze partij staat. Het is ook hoogst merkwaardig dat u geen melding maakt ooit eerder te zijn aangesproken om tot een militie toe te treden dit terwijl al sinds 2006/2007 het Mehdi leger, dat later in 2013 de naam Asaib Ahl al Haq kreeg, aanwezig was (CGVS, p. 5). Meer nog, specifiek gevraagd of u in de periode 2006-2009 problemen hebt gekend met milities, ontkent u dit ten stelligste (CGVS, p. 12). Het feit dat jullie dan plots in juni 2015 met de dood zouden zijn bedreigd indien één van de vier

broers zich niet zou aansluiten bij een militie klemt des te meer aangezien uit info waarover het CGVS beschikt (COI Focus IRAK Rekrutering door Popular Mobilizations Units / Al Hashd Al Shaabi, dd. 5 februari 2016) blijkt dat al Hashd al Shaabi, waartoe de beide partijen behoren door wie u werd aangesproken, door een actief rekruteringsbeleid tal van jongeren kan overtuigen om op vrijwillige basis deel te nemen aan de gewapende strijd tegen Islamitische Staat. Er wordt daarbij geen dwang uitgeoefend. De vrijwillige rekruten worden aangetrokken door het maatschappelijke prestige en de financiële voordelen die het lidmaatschap oplevert. De geraadpleegde bronnen zijn eensluidend in hun antwoord: Er vindt geen gedwongen rekrutering plaats door de milities van al Hashd al Shaabi. Uw verklaringen kunnen het CGVS er bijgevolg niet van overtuigen dat Al Hashd al Shaabi zich in uw geval wél tot deze manier van handelen zou hebben gekeerd.

Uw vlucht op 1 juli 2015 kan tot slot ook niet worden aangetoond omdat uw origineel paspoort waarmee u vanuit Bagdad legaal bent gereisd, net het document is dat u in de zee heeft verloren (CGVS, pp. 3 en 4). Niettemin kan u 'de kopie' van uw paspoort, die u toen ook op zak had voor het geval u uw origineel paspoort zou verliezen, wel neerleggen (CGVS, p. 4). Dit gegeven doet de wenkbrauwen fronsen en doet vermoeden dat u de Belgische autoriteiten tracht te misleiden door uw ware reisweg te verhullen daar een kopie gemakkelijk te vervalsen is, temeer het niet aannemelijk is dat u het origineel zou weggooien en de kopie op zak zou houden.

Gezien bovenstaande vaststellingen kan u de vluchtelingenstatus niet worden toegekend.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term "reëel risico" dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het risico persoonlijk, voorzienbaar en actueel dient te zijn. Hoewel geen enkele zekerheid vereist is, volstaat een potentieel risico gebaseerd op speculaties, hypothesen, veronderstellingen of vermoedens dan ook niet. Verwachtingen betreffende toekomstige risico's kunnen evenmin in overweging genomen worden (EHRM, Soering vs. VK – Application no. 14.038/88, 7 juli 1989, para. 94; EHRM, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, para. 111; EHRM, Chahal vs. V, Application no. 22.414/93, 15 november 1996, para. 86; EHRM, Mamatkoulou en Askarov vs. Turkije, Applications nos. 46827/99 en 46951/99) 4 februari 2005, para 69.)

Ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet bestaat uit "de ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands of internationaal gewapend conflict". Het CGVS betwist niet dat er actueel in Irak sprake is van een **binnenlands gewapend conflict**. Het CGVS benadrukt echter dat het bestaan van een gewapend conflict een noodzakelijke voorwaarde is voor de toepassing van artikel 48/4, § 2, c Vw., doch op zich niet volstaat om een internationale beschermingsstatus toe te kennen. Er dient immers sprake te zijn van **willekeurig of blind geweld**. Willekeurig geweld in de omgangstaal is het antoniem van doelgericht geweld. Het impliceert dat iemand toevallig gedood of gewond kan geraken en dit omdat de strijdende partijen gevechtsmethodes gebruiken die de kans op burgerslachtoffers vergroten. Het begrip houdt in dat een persoon geraakt kan worden door het geweld ongeacht zijn/haar persoonlijke omstandigheden (HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para 34; UNHCR, Safe at last? Law and Practice in Selected Member States with Respect to Asylum-Seekers Fleeing Indiscriminate Violence, juli 2011, p. 103).

De vaststelling dat het gewapend conflict gepaard gaat met blind geweld is echter evenmin voldoende om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Overeenkomstig de jurisprudentie van het Hof van Justitie kan het bestaan van een binnenlands gewapend conflict immers slechts leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming "voor zover de confrontaties tussen de reguliere strijdkrachten van een staat en een of meer gewapende groeperingen of tussen twee of meer gewapende groeperingen bij wijze van uitzondering worden geacht een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de

persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming (...) teweeg te brengen, omdat de mate van willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen" (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, para. 30; zie ook HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para. 35 tot 40 en 43). Het CGVS wijst er op dat ook het EHRM in zijn vaste rechtspraak omtrent artikel 3 EVRM oordeelt dat een dergelijke situatie zich slechts voordoet in de meest extreme gevallen van veralgemeend geweld (zie EHRM, NA v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, para. 115 ook EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, para. 226, en EHRM, J.H. v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 48839/09, 20 december 2011, para. 54).

Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie volgt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van blind geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten. (zie ook EASO, The Implementation of Article 15(c) QD in EU Member States, juli 2015, pagina 1 t.e.m. 7). Het CGVS wijst er volledigheidshalve op dat ook het EHRM, bij het beoordelen of een situatie van veralgemeend geweld onder artikel 3 EVRM ressorteert, rekening houdt met meerdere factoren (zie bijvoorbeeld EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, ara. 214 – 250; EHRM, K.A.B. V. Zweden, nr. 866/11, van 5 september 2013, para. 89 -97). Bovendien adviseert ook UNHCR dat er bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in een gebied rekening wordt gehouden met verschillende objectieve elementen teneinde de bedreiging van het leven of de fysieke integriteit van een burger te kunnen beoordelen (zie bijvoorbeeld de UNHCR "Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016).

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd "UNHCR Position on Returns to Iraq" van oktober 2014 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als de COI Focus "Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad" van 23 juni 2016, en de COI Focus "Irak: De veiligheidssituatie in Bagdad, ontwikkelingen van 1 juni tot 12 augustus 2016" van 12 augustus 2016 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Centraal-Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, en dat de situatie, ingevolge het grondoffensief dat IS/ISIL/ISIS in Irak voert, sinds juni 2014 verder geëscaleerd is. Dit grondoffensief is hoofdzakelijk gesitueerd in de Centraal-Iraakse provincies Ninewa, Salahaddin, Diyala, Anbar en Kirkuk. UNHCR besluit dat de meeste personen die Irak ontvluchten waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiair beschermde. Nergens in voornoemd document wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien bevestigt UNHCR's "Position on Returns to Iraq" dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld. Dit gebied omvat de hoofdstad Bagdad en het omliggende gebied, inclusief Al-Mahmudiya, Tarmia, Mada'in en Abu Ghraib.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan de Islamitische Staat. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van IS/ISIL/ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Hierbij viseert IS/ISIL/ISIS voornamelijk, maar niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad, dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS, noch zijn er aanwijzingen dat IS/ISIL/ISIS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. Evenmin is er sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, heeft in Bagdad wel tot de

mobilisatie van sjiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat de aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad veranderd zijn. Voordat IS zijn offensief in Centraal-Irak in juni 2014 had ingezet, vonden er goed gecoördineerde golven van aanslagen over het hele land plaats, al dan niet gekoppeld met uitgebreide militaire operaties, ook in Bagdad. Anno 2015 vonden er daarentegen nauwelijks gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats. Eerder werd de geweldcampagne van IS in Bagdad getypeerd door frequente, vaak minder zware aanslagen. In april en mei 2016 nam het aantal zware aanslagen in Bagdad echter weer toe. IS zette weer sterker in op bomauto's. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de Iraqi Security Forces (ISF), het leger, de politie, en Popular Mobilization Units (PMU), vinden er dagelijks kleinschaligere aanslagen plaats. Het blijven nog altijd deze kleinere aanvallen die de meeste burgerslachtoffers maken. De sjiitische milities blijken op hun beurt, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk te zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden. Uit de COI Focus "Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad" van 23 juni 2016 blijkt derhalve dat een groot deel van het geweld dat er in de provincie Bagdad plaatsvindt, doelgericht van aard is.

Dit patroon houdt nog steeds stand, ook tijdens de periode juni tot begin augustus 2016. De gebeurtenissen in deze periode werden overschaduwd door een enkele aanslag op een winkelstraat in de Karrada-wijk in het centrum van Bagdad. In dezelfde periode vielen nog drie aanslagen in de hoofdstad waarbij telkens meer dan tien dodelijke burgerslachtoffers te betreuren vielen. De ontwikkelingen in de periode juni –augustus 2016 tonen echter aan dat IS nog steeds zijn toevlucht neemt tot talrijke kleinschaliger aanslagen en regelmatig grotere aanslagen pleegt, voornamelijk op plaatsen waar veel sjiieten samenkomen. De aard en het patroon van geweld in Bagdad is dan ook niet fundamenteel gewijzigd.

Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat het geweld in de provincie Bagdad maandelijks honderden doden en gewonden opeist. Het CGVS benadrukt evenwel dat cijfergegevens over het aantal slachtoffers en het aantal geweldfeiten niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien worden in relatie met meerdere objectieve elementen. Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM volgt immers dat het geweld willekeurig van aard moet zijn, wat betekent dat het blind geweld een welbepaald niveau moet bereiken opdat er sprake kan zijn van ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw..

In dit opzicht wijst het CGVS er op dat de cijfers in voornoemde COI Focus met betrekking tot het aantal te betreuren burgerslachtoffers niet enkel betrekking hebben op slachtoffers van blind geweld, maar ook op slachtoffers van andere geweldfeiten zoals gerichte ontvoeringen en moorden. Bovendien hebben deze cijfers betrekking hebben op het gehele grondgebied van de provincie Bagdad, dat een oppervlakte van 4555 km² heeft en iets meer dan 7 miljoen inwoners heeft. Het loutere feit dat er geweldfeiten plaatsvinden in de provincie Bagdad, dat hierbij maandelijks honderden burgerslachtoffers vallen, en dat hierbij soms sprake is van blind geweld is op zichzelf bijgevolg onvoldoende om te besluiten dat er in de provincie Bagdad sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van blind geweld zo hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad louter door zijn aanwezigheid daar een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige bedreiging. Teneinde te kunnen vaststellen of het geweld in Bagdad het vereiste niveau van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw. bereikt, moeten, overeenkomstig de hierboven aangehaalde jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM, bij het beoordelen van de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad niet alleen kwantitatieve, maar ook kwalitatieve factoren in rekening gebracht worden, waaronder (doch niet uitsluitend) de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel blind geweld; de geografische omvang van het conflict en de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door blind geweld; het aantal slachtoffers in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied; de impact van dit geweld op het leven van de burgers; en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet is stilgevallen. De recente opstoot van zware aanslagen in april en mei 2016, heeft bovendien geen negatieve impact gehad op het dagelijks leven in Bagdad. De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4555 km², telt iets meer dan 7 miljoen inwoners, waarvan 87% in

Bagdad stad woont. Bagdad is nog steeds een functionerende grootstad. Ondanks de aanwezige veiligheidsrisico's blijven de infrastructuur, het bedrijfsleven en de publieke sector verder functioneren. Bagdad is geen belegerde stad, de bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is er verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven er geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in Bagdad gestegen en hebben veel inwoners het moeilijk om financieel rond te komen. Het CGVS erkent dat er zich bepaalde problemen voordoen in de drinkwaterbevoorrading en de sanitaire inrichtingen en dat dit in overbevolkte wijken gezondheidsproblemen met zich meebrengt, doch benadrukt dat dit gegeven geen afbreuk doet aan de conclusie dat de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen in Bagdad is verzekerd.

Verder blijkt uit de beschikbare informatie dat de scholen in Bagdad open zijn, dat het schoolbezoek er tamelijk hoog ligt en dat het schoolbezoek er stabiel blijft sedert 2006. Ook dit vormt een relevant gegeven bij de beoordeling van de vraag of de veiligheidssituatie in Bagdad beantwoordt aan de hoger aangehaalde criteria. Indien de situatie in Bagdad van zulke aard was dat een loutere aanwezigheid in, en dus ook verplaatsing binnen, Bagdad een reëel risico op ernstige schade met zich mee zou brengen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, kan er immers vanuit gegaan worden dat scholen hun deuren zouden sluiten, minstens dat het schoolbezoek dramatisch zou zijn gedaald, hetgeen in casu echter niet het geval blijkt te zijn.

Uit dezelfde informatie blijkt eveneens dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, ook al staat deze zwaar onder druk, en is de toegang tot dit systeem (vooral voor IDP's) moeilijk. Desalniettemin vormt het gegeven dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, eveneens een nuttige overweging teneinde de impact van het geweld op het dagelijkse en openbare leven in Bagdad in te schatten.

Verplaatsingen in de stad worden weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints, maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, bleven tijdens de ramadan voor het eerst weer 's nachts restaurants open, blijven de verkeerswegen open, en is de internationale luchthaven operationeel. Ook deze vaststellingen vormen een relevante overweging in het kader van de beoordeling van de ernst van de veiligheidssituatie en de impact van het geweld op het leven van de inwoners van Bagdad. Hieruit blijkt immers dat de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de veiligheidssituatie dermate verbeterd was dat deze een opheffing van het nachtelijk uitgaansverbod toeliet. Bovendien kan er redelijkerwijs van uitgegaan worden dat indien de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij de bewegingsvrijheid binnen de stad zouden hebben beperkt.

De Iraakse autoriteiten hebben bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad.

De impact van geweld is verder niet van dien aard dat inwoners massaal Bagdad verlaten. Bagdad neemt daarentegen zelf grote vluchtelingenstromen op uit gebieden van het land die al geruime tijd door oorlogsgeweld worden geteisterd. Het gegeven dat Bagdad een toevluchtsoord is voor Iraakse burgers die het geweld in hun regio van herkomst wensen te ontvluchten, wijst er op dat Iraakse zelf van mening zijn dat het in Bagdad opmerkelijk veiliger is dan in hun eigen regio van herkomst. Daarenboven blijkt dat er vanuit België, zoals vanuit andere lidstaten van de EU, relatief gezien veel personen naar Irak terugkeren. Het gaat hierbij ook om personen afkomstig uit Bagdad. Deze vaststelling kan als een indicatie gezien worden dat Bagdadis zelf van oordeel zijn dat zij actueel geen reëel risico lopen op ernstige bedreiging bij terugkeer. Immers, indien de Bagdadis die vanuit België terugkeren van oordeel waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij aldaar ingevolge hun loutere aanwezigheid een reëel risico op ernstige schade zouden lopen, kan aangenomen worden dat zij onder geen beding zouden (willen) terugkeren.

Volledigheidshalve wijst het CGVS er op dat het EHRM in het arrest J.K. and Others v. Sweden van 23 augustus 2016 zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie Irak nogmaals heeft bevestigd. Het EHRM stelde dat, niettegenstaande de veiligheidssituatie in Irak verslechterd is sinds juni 2014, er geen internationale rapporten zijn die het Hof doen concluderen dat de veiligheidssituatie in Irak zo ernstig is dat de terugkeer van een persoon een schending van artikel 3 EVRM inhoudt. (EHRM, J.K. and Others v. Sweden, Application no. 59166/12, van 23 augustus 2016, §110-111).

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Bagdad afkomstig Irakese asielzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Tot slot hebben de overige door u neergelegde documenten, namelijk uw identiteitskaart, uw nationaliteitsbewijs, de kopie van de woonstkaart van uw broer Saif en een kopie van de voedselrantsoenkaart van de familie, betrekking op uw identiteit en nationaliteit, gegevens die hier niet ter discussie staan en bijgevolg vermogen deze stukken niet bovenstaande appreciatie in positieve zin om te buigen.

Volledigheidshalve dient opgemerkt dat in uw hoofde van uw broers AL K. A. A. M. (OV X; CG X) en uw broer AL K. S. A. M. (OV X; CG X), die zich op hetzelfde asielrelaas beroepen als dat van u, door het CGVS ook een weigering van de vluchtelingenstatus en een weigering van de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Het eerste middel betreft de weigering tot erkenning van de vluchtelingenstatus, en luidt als volgt:

"Middel genomen uit schending van Artikel 1A §2 van het Internationale Verdrag van Genève, Artikelen 48/3 §2, §4, §5, 48/5§2, §3, 48/6 en 48/7, 62 van de Vreemdelingenwet, Artikelen 2 en 3 van de Wet dd 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, artikel 26 van het KB tot regeling van de werking en de rechtspleging voor het CGVS, het algemeen beginsel van voorzichtigheid, het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, van redelijkheid en zorgvuldigheid

Verzoeker kan niet akkoord gaan met de motivering van de bestreden beslissing : "er dient na het gehoor op het CGVS te worden opgemerkt dat de hoedanigheid van vluchteling u niet kan worden toegekend..."

In het eerst, Meneer heeft voorgelegd de documenten die attesteren zijn identiteit en zijn nationaliteit. Er is geen twijfel dat hij bezit de Iraakse nationaliteit.

Meneer preciseert dat hij heeft zijn paspoort verloren. Waarom beweert het CGVS dat verzoeker heeft getracht de Belgische autoriteiten te misleiden?

In de tweede, Meneer heeft alle motieven uitgelegd.

Hij werd bedreigd door milities.

Hij vreest de milities.

De macht van de sjiiitische milities zijn heel sterk. Ze zijn nog machtiger geworden.

Verzoeker heeft zijn land van herkomst op basis van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie.

Meneer is oorspronkelijk sjiiitisch. Zijn gezin werd gevisieerd door de milities. Drie broers zijn met verzoek Irak verlaten.

Wat betreft de gedwongen rekrutering door de milities:

Als er is geen gedwongen rekrutering, dat betekent niet dat er bestaat niet een enorme druk en dat kan geleefd en als dwingend gevoeld worden als je wil niet als verrader beschouwd worden.

« Le 10 juin 2014, en réaction à la chute de Mossoul devant l'offensive principalement menée par l'Etat Islamique en Irak et au Levant (EIL)1, le gouvernement irakien de Nouri al-Maliki appelle à la création de milices populaires pour barrer la route aux djihadistes sunnites. Selon Philip Smyth cependant, dès avant la chute de Mossoul, deux milices chiites irakiennes pro-iraniennes, Kataib Hezbollah (KH) et Asaib Ahl al-Haq (AAH), qui ont fourni des combattants à des milices paravent en Syrie2, ont rapatrié leurs combattants en Irak3. Ces deux milices ont recruté de nouveaux membres pour les combats en Irak et elles travaillent étroitement avec l'armée irakienne et les forces de sécurité intérieures. La mobilisation des milices chiites en juin 2014 diffère cependant grandement de celle qui avait eu lieu, par exemple, après l'attaque sur le tombeau chiite de Samarra en 2006 : il avait alors fallu 6 semaines à Moqtada al-Sadr pour rassembler ses troupes, alors qu'ici, la mobilisation a pris une semaine4. Cette rapidité s'explique par un statut sur le qui-vive des milices, en raison des élections irakiennes, mais aussi parce que le gouvernement Maliki a incorporé ces formations dans les unités régulières depuis le mois d'août 20135. Le recrutement par le gouvernement de membres tribaux laisse des centres de recrutement actifs et les milices bénéficient aussi du retour de vétérans de la Syrie. L'ayatollah Ali al-Sistani a rapidement appelé à la défense des sanctuaires chiites. Enfin, les Pasdarans iraniens ont une marge de manoeuvre plus importante, en raison du retrait américain, et bénéficie d'une grande expérience désormais pour former des « Task Forces », si l'on peut dire, composées de leurs propres hommes en tant que conseillers militaires, de miliciens irakiens et du Hezbollah libanais (comme dans le conflit syrien). (Le projet de Maliki d'une « division spéciale » Bagdad constituée à partir de nombreuses milices chiites pro-iraniennes, notamment AAH et KH, montre à la fois qu'il incorpore dans les forces régulières des milices responsables de combats sectaires et qu'il n'a pas confiance dans l'armée et les forces de sécurité irakiennes, le tout sous prétexte de combattre l'EIL : cf <http://iswiraq.blogspot.fr/2013/09/the-baghdad-division-iraqi-shia-militia.html>)

*“ Certains membres de milices se sont vus assigner une place importante au sein du gouvernement, du parlement...La milice Hashd formée de citoyens fait depuis le 7 avril 2015 officiellement partie des forces gouvernementales et, par conséquent, est sous le contrôle du Premier Ministre.”
(Caritas, Cire: Parole à l'Exil : Les demandeurs d'asile irakiens et en particulier de Bagdad, p.54)*

Dans le Monde des Idées du 16 juillet 2014, on pouvait y lire :

UNE FATWA POUR SOUTENIR L'ÉTAT

Le risque d'une guerre civile effroyable s'installant, Sistani s'est trouvé poussé à jouer un des rôles historiques qu'il a déjà eu à incarner entre 2003 et 2005, en proclamant, le 13 juin, une fatwa pour soutenir l'Etat chancelant et ses forces armées, et s'opposer à ceux qu'il a qualifiés de « takfiristes » [surnom des djihadistes sunnites], prompts à l'excommunication, menaçant l'unité et l'avenir de l'Irak. Cela a conduit à une immense mobilisation, essentiellement chiite.

Quelle est la portée d'une telle fatwa ? Le statut de Sistani réside d'abord dans son autorité religieuse et morale, qui peut provoquer une adhésion sans commune mesure, capable de se transformer en mouvement de dimension historique.

Au début des années 1920, le grand ayatollah Abu al-Hasan Esfahani avait appelé depuis Nadjaf à se révolter contre le colonialisme anglais, qui s'était imposé en dominateur plutôt qu'en libérateur du joug ottoman. A la suite de sa fatwa, la grande révolution de 1920 fut proclamée, et le mandat britannique dut être repensé, ouvrant la voie à l'établissement d'une monarchie et à la formation d'un gouvernement national.

Depuis cette date, aucune autre fatwa de djihad venue de Nadjaf n'avait été émise, jusqu'à celle de Sistani à la mi-juin. L'impact de cet appel a été ressenti non seulement dans l'univers chiite, mais jusqu'à Washington.

Wat betreft de milities, de OFPRA preciseerd : (fiche thématique élaborée par l'OFPRA le 15 avril 2016 à propos des milices chiites, p. 4/23)

« ...selon des sources locales consultées par la fondation Carnegie, les Unités de mobilisation populaire bénéficient d'un soutien populaire massif dans la communauté chiite. Dans les provinces du Sud, les hommes de 18 à 30 ans se seraient inscrits en masse sur les listes d'enrôlement. Il n'y a pas de conscription, mais le volontariat passe par des circuits variés : partis politiques et groupes armés chiites qui préexisteraient à la crise de 2014, campagnes de recrutement conduites par des fondations

religieuses chiïtes, des prédicateurs ou des dirigeants officiels. La propagande utilise différents supports, affiches, vidéos, chants faisant largement appel à la thématique religieuse chiïte. »
(MANSOUR renad, *The Popularity of the Hashd in Iraq*, Carnegie Endowment For Internationale Peace, 01/02/2016 ; MANSOUR Renad, *Your Country Needs You : Iraq's Faltering Military Recruitment Campaign*, Carnegie Endowment For iNternationale Peace, 22/07/2015)

Er bestaat derhalve goed een zeer sterke morele druk bij de jonge Irakezen.

Wat betreft het voordeel van twijfel:

Indien Uw Raad zou besluiten dat er twijfel is omtrent de geloofwaardigheid van het relaas van Verzoeker, pas het te vermelden dat het Hoog Commissariaat voor de Vluchtelingen van de VN meer bepaald het principe van het voordeel van de twijfel, als criterium voor het onderzoek van de beschermingsvraag weerhoudt.

Le guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié au regard de la convention de 1951 et du protocole 1967 relatif au statut des réfugiés précise que « (...) un réfugié peut difficilement « prouver » tous les éléments de son cas, et si c'était là une condition absolue, la plupart des réfugiés ne seraient pas reconnus comme tels. Il est donc souvent nécessaire de donner au demandeur le bénéfice du doute. » p 52-53

In die zin dient er een noordzakkelijk evenwicht tot stand te komen tussen het vaststellen van de feiten en de evaluatie van de nood aan bescherming:

« Que si l'examen de crédibilité auquel il est habituellement procédé constitue, en règle, une étape nécessaire pour répondre à cette question, il faut éviter que cette étape n'occulte la question en elle-même;

Que dans les cas où un doute existe sur la réalité de certains faits ou la sincérité du demandeur, l'énoncé de ce doute ou le constat de fausses déclarations ne dispense pas de s'interroger in fine sur l'existence d'une crainte d'être persécuté qui pourrait être établie à suffisance, nonobstant ce doute ou ces fausses déclarations, par les éléments de la cause qui sont, par ailleurs, tenus pour certains» (60 ans de la Convention de Genève, p. 66) »

2.1.2. Het tweede middel betreft de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Het wordt als volgt uiteengezet:

"Middel genomen uit scheiding van Artikel 48/4 van Vreemdelingenwet

Het CGVS beweert dat "de Commissaris-Generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds problematisch en ernstig is...gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat et in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4§2 c van de vreemdelingenwet."

* Er zijn vele objectieve bronnen die tegenspreken de cijfers en de argumenten van het CGVS :

Er is geen informatie gegeven door het CGVS over het feit dat in 2015/2016 in Bagdad er zijn vele burgerlijke slachtoffers:

Bagdad : au moins 34 morts dans un attentat revendiqué par Daech

>International|15 octobre 2016, 17h08 | MAJ : 15 octobre 2016

C'est l'attaque la plus meurtrière dans la capitale irakienne depuis trois mois. Au moins 34 personnes ont été tuées et 36 autres blessées samedi dans un attentat suicide revendiqué par le groupe djihadiste Etat islamique (EI) dans le grand quartier chiïte d'al-Chaab, dans le nord de Bagdad.

L'attaque de samedi est la plus sanglante dans la capitale irakienne depuis début juillet, lorsqu'un attentat suicide avait ciblé un quartier commerçant, faisant plus de 300 morts. Cet attentat intervient au moment où les forces armées irakiennes s'apprêtent à lancer une offensive pour reprendre à aux djihadistes de l'EI leur place forte de Mossoul, deuxième ville d'Irak, située dans le Nord.

Les forces irakiennes, soutenues par la coalition internationale antidjihadistes dirigée par Washington, ont regagné une grande partie du territoire conquis par l'EI en 2014. Mais l'opération pour reprendre Mossoul, dont l'annonce est attendue pour les prochains jours, s'annonce comme la plus complexe dans la lutte contre le groupe extrémiste. Pour cette opération, Paris a mobilisé le porte-avions « Charles-de-Gaulle ». Les Etats-Unis ont envoyé 600 soldats supplémentaires pour reprendre la ville.

Selon les Nations unies, elle est également susceptible de déclencher une crise humanitaire de grande ampleur compte tenu du nombre important de civils toujours pris au piège à l'intérieur de la ville
Leparisien.fr avec AFP

Iraq Body Count :

Monday 7 November : 20 killed

Baghdad: 13 by IEDs, gunfire, mortars. Tikrit: 3 by IED. Baquba: 2 by gunfire. Kirkuk: 1 by gunfire. Karbala: 1 body.

Sunday 6 November: 75 killed.

Tikrit: 15 by ambulance packed with explosives. Samarra: 12 by car bombs. Tulul al-Baj: 16 by gunfire. Mosul: 15 by coalition air strike; 7 executed. Baghdad: 8 by IEDs. Shirqat: 2 by mortars.

Het mensenrechtenrapport van USDOS stelt op basis van cijfers van UNAMI dat bijna de helft van het totaal aantal slachtoffers in Irak viel in de provincie Bagdad. Dit maakt Bagdad de zwaarst getroffen provincie van Irak. IS heeft veel aanvallen tegen burgers uitgevoerd in sjiitische wijken in Bagdad, er worden diverse incidenten genoemd. Humanitaire hulp kon door de wegversperringen veel gebieden niet bereiken. (Veelgestelde Vragen – Bagdad – Veiligheidssituatie, juli 2016 Pagina 1 van 122 © VluchtelingenWerk Nederland, VluchtWeb, juli 2016)

Bombings in Baghdad (Information Centre Asylum and Migration Briefing Notes (4 July 2016)

« At least 120 people were reportedly killed and over 200 injured in two suicide bombings on 03 July 2016, the death toll is expected to rise. The explosion of a car bomb near a restaurant in the city district of Karrada was one of the deadliest attacks since the beginning of the year.

A shopping centre and several buildings were completely destroyed. Media reported that the suicide bombing targeted a gathering of Shiites. Allegedly a second bomb was detonated in a busy shopping street in the Shiite district of Al-Shaab. Reports are contradictory. IS claimed responsibility at least for the bombing in Karrada. Prime Minister Haider al-Abadi ordered a revision of the security concept for Baghdad. This will entail stepping up air reconnaissance and reorganizing the control posts. Furthermore, the forged explosives detectors used by many of the security forces, although their uselessness has been known for years, may not be used anymore. »

Letter from the British Embassy Baghdad, 'Violence in Baghdad by area', 12 August 2016

Several sources reported that Shia militia committed abuses against Sunnis. Amnesty International noted that the PMUs (and Government forces) committed war crimes, other violations of international humanitarian law and human rights violations, mostly against Sunni communities in areas under IS control. 52 In June 2016, a joint written statement to the UN by the

International Youth and Student Movement for the United Nations, and other organisations, noted that the militia 'are in the process of carrying out indiscriminate attacks on the population on sectarian and ethnic basis, while always hiding behind the pretext of fighting terrorism. Recent campaigns have seen "Sunni" Arabs as the major target of the militias' fury. The

strategy, which is fervently supported by the government, aims at displacing this component of society and "clean" certain areas from their presence. FH 2015 noted: '...Shiite militias allegedly attacked and displaced Sunni Arab civilians in some areas in retaliation for perceived support for IS.'

(Finnish Immigration Service, 'Security Situation in Baghdad – the Shia militias', 29 April 2015, pp.

10-11, [http://www.migri.fi/download/61225_Security_Situation_in_Baghdad -](http://www.migri.fi/download/61225_Security_Situation_in_Baghdad_-_The_Shia_Militias_29.4.2015.pdf?01abe06266acd288)

_The_Shia_Militias_29.4.2015.pdf?01abe06266acd288 , accessed 26 July 2016

52 Amnesty International Report 2015/16 – The State of the World's Human Rights – Iraq, <https://www.amnesty.org/download/Documents/POL1025522016ENGLISH.PDF> , accessed 18 July 2016

(UN General Assembly, Human Rights Council, 'Joint written statement submitted by the International Youth and Student Movement for the United Nations...' et al, 7 June 2016, p. 4, http://www.ecoi.net/file_upload/1930_1467890015_g1611379.pdf, accessed 19 July 2016

54 Freedom House, *Freedom in the World 2016 – Iraq*, <https://freedomhouse.org/report/freedomworld/2016/iraq>, accessed 19 July 2016)

Het CGVS beweert dat het openbare leven niet is stilgevallen. Bagdad is nog steeds een functionerende grootstad. De scholen zijn open en er is gezondheidszorg :

Nochtans laat CGRA weg om elementen in overweging te nemen die in COI BAGDAD worden vermeld: gabegie, de corruptie, de komst in groot aantal ontheemden en de talrijke check-punten.

Men verwondert zich over zo'n redenering derhalve dat het openbare leven evenmin in 2014 begin 2015 had gestopt, periodes waarvoor CGRA aan de inwoners van Bagdad de subsidiaire bescherming uit hoofde van het artikel 48/4§2C van de wet van 15/12/1980.

Maar de situatie is nog sinds een aandeel van het aantal ontheemden met de spanningen verslechterd die dat creëert.

Bagdad wordt geconfronteerd met een ongekennde gezondheids crisis: tussen 1 en 1,5 miljoen personen heeft geen toegang tot het zuivere water en lijdt aan een gebrek aan sanering en aan hygiëne en, bijgevolg, Bagdad wordt geconfronteerd met een behoefte aan kritische humanitaire bijstand. (OCHA, Template 2 : Cluster Strategy and Monitoring Plan- 2016 Iraq Humanitarian Response Plan)

Er is derhalve geen enkel normaal leven in Bagdad.

UN News Service – Refworld – 15 July 2016

Nationwide, more than 10 million Iraqis require some form of humanitarian assistance, including 3.4 million people who have been displaced since the rise of ISIL in 2014, he said.

Noting that the humanitarian appeal for 2016 requested \$861 million, the Special Representative stressed that it is only funded at 38 per cent.

"A reallocation of existing resources is under way but more funding is urgently needed, not only for the current emergency response, but also for the anticipated requirements arising from the Mosul liberation campaign, where the humanitarian effort could cost as much as \$1 billion," Mr. Kubiš said.

The Mosul operation could be the largest and most sensitive humanitarian crisis in the world in 2016, the Special Representative said citing the UN Office for the Coordination of Humanitarian Affairs (OCHA) and urging that resources be made available now to make timely preparations possible.

"The impact of under-funding on the crisis in Iraq is significant. Patience of host communities is disappearing, distrust in the government is growing. Prospects for stability and reconciliation after ISIL are put at risk," he added.

The envoy said that UN efforts to help stabilize areas newly liberated from ISIL are expanding, including Ramadi and soon also Fallujah. However, he said that stabilization efforts can only expand further after the threat of improvised explosive devices and explosive remnants of war has been addressed. For its part, UNMAS is working in Iraq with partners to address explosive contamination, which requires \$300 million minimum financing over the next three years.

"The world must recognize that Iraq requires more, not less international support at this critical juncture," Mr. Kubiš said, adding that the pledging conference organized in support of Iraq in Washington, D.C., on 20 July is a sign of the international community's continued commitment for a stable and peaceful Iraq.

"While the international community is ready to offer assistance, Iraqis must implement substantive, in particular economic, institutional and anti-corruption reforms that will put their country on the road to recovery and improve the lives of Iraqis. People demand genuine change," he concluded.

In het rapport 'humanitarian needs overview' van OCHA (2016) wordt aangegeven « dat 84% van de ontheemden in Bagdad geen toegang kunnen krijgen tot gezondheidszorg. 1,500,000 mensen in Bagdad hebben humanitaire hulp nodig, dankzij het effect van de hoeveelheid ontheemden op de gemeenschap. Ook schrijft het rapport dat 1,12 miljoen hulpbehoevenden in Irak kwetsbaar zijn in hun levensonderhoud, wat een risico vormt voor sociale spanningen. 56.7% van deze groep bevinden zich in de provincies Baghdad, Diyala, Kirkuk en Salah al-Din. Het rapport stelt dat sociale spanningen en conflicten veel waarschijnlijker zijn in plekken met een sterk gemengde demografie (soennieten/sjiïeten). Het Karkh district in Baghdad wordt daarbij genoemd als een district wat, gebaseerd op de demografische divisies, bijzonder vatbaar is voor geweld. »

Het CGVS stelt zich geenszins wat de capaciteit en aan de wil van de regering betreft vragen om de sjiïtische milities te controleren.

De sjjiitische milities handelen in alle straffeloosheid en in volle onafhankelijkheid. Zelfs wanneer de regering ze wilde controleren, zou hij niet in staat erover zijn. Bepaalde leden van milities hebben zich een belangrijke plaats binnen de regering zien toewijzen, van het Parlement.

Dat het duidelijk is dat Verzoeker in de onmogelijkheid is om naar Irak en specifiek naar Bagdad terug te keren.”

2.2. Nieuwe elementen

Op 29 maart 2018 legt de verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet aan de Raad een aanvullende nota met volgende nieuwe elementen neer: de COI Focus “Irak. De Veiligheidssituatie in Bagdad” van 25 september 2017.

Op 17 april 2018 laat de verwerende partij overeenkomstig dezelfde bepaling een aanvullende nota met een nieuwe update neer. Het betreft de COI Focus “Irak. De Veiligheidssituatie in Bagdad” van 26 maart 2018

2.3. Juridisch kader aangaande het onderzoek van de gegrondheid van het beroep

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2. Bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de

materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “ a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.4. Onderzoek van de vluchtelingenstatus

2.4.1. Juridische basis

Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”.

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Verdrag van Genève. Luidens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *“die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”.*

2.4.2. Beoordeling

Verzoeker baseert zijn verzoek om internationale bescherming op een vrees voor vervolging vanwege de sjjiitische milities die hem zouden hebben bedreigd met het oog op zijn rekrutering.

Hij legde een aantal documenten voor, namelijk zijn identiteitskaart, zijn nationaliteitsbewijs, een kopie van de woonkaart van zijn broer S. en een kopie van de voedselrantsoenkaart van zijn familie. Samen met de verwerende partij moet worden vastgesteld dat deze documenten betrekking hebben op verzoekers identiteit en nationaliteit, die niet ter discussie staan. Zij bevatten echter geen aanwijzingen betreffende de geschetste vervolgingsvrees.

Verzoeker legde ook nog een kopie van zijn paspoort voor, waarover de verwerende partij het volgende vaststelde:

“Uw vlucht op 1 juli 2015 kan tot slot ook niet worden aangetoond omdat uw origineel paspoort waarmee u vanuit Bagdad legaal bent gereisd, net het document is dat u in de zee heeft verloren (CGVS, pp. 3 en 4). Niettemin kan u ‘de kopie’ van uw paspoort, die u toen ook op zak had voor het geval u uw origineel paspoort zou verliezen, wel neerleggen (CGVS, p. 4). Dit gegeven doet de wenkbrauwen fronsen en doet vermoeden dat u de Belgische autoriteiten tracht te misleiden door uw ware reisweg te verhullen daar een kopie gemakkelijk te vervalsen is, temeer het niet aannemelijk is dat u het origineel zou weggooien en de kopie op zak zou houden.”

Verzoeker stelt zich dan wel de vraag waarom de verwerende partij stelt dat hij heeft getracht de Belgische autoriteiten te misleiden, maar brengt geen enkel concreet element bij waaruit zou blijken dat de overweging zoals hierboven niet redelijk zou zijn. Wat er ook van zij, de Raad acht ze overtuigend, gelet op wat hierna komt:

Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de verwerende partij dat verzoeker geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht of dat hij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

De verwerende partij stelde vast dat het niet aannemelijk is dat de milities Saraya Al Salaam enerzijds en Asaib Ahl al Haq anderzijds, samen zouden hebben gerekruteerd en verzoeker de vrijheid zouden hebben gegeven om zich bij de ene of de andere militie aan te sluiten, terwijl uit de informatie in het dossier blijkt dat er clashes bekend zijn tussen beide milities en het niet meer dan logisch is dat iedere militie aan invloed wil winnen en dus bijkomende leden zou willen werven. Verder stelde de verwerende partij de onwetendheid van verzoeker vast over de activiteiten en de positie van de milities waarvan hij beweert dat ze al sedert 2013-2014 in zijn wijk aanwezig waren, terwijl uit de informatie blijkt dat zij meer macht hebben dan de politie zelf enerzijds, en dat verzoeker verklaarde nooit eerder te zijn aangesproken om tot een militie toe te treden terwijl het Mehdi-leger (vanaf 2013 gekend als Asaib Ahl al Haq) al sinds 2006/2007 actief was. Het feit dat hij en zijn broers dan plots in 2015 met de dood zouden zijn bedreigd indien niet één van hen zich zou aansluiten is inderdaad ongeloofwaardig, bovenal in het licht van de informatie in het administratief dossier waaruit blijkt dat geen dwang wordt uitgeoefend bij het rekruteringsbeleid van Al Hashd al Shaabi, waarvan de beide milities deel uitmaken.

Verzoeker stelt daar tegenover dat zelfs als er geen gedwongen rekrutering is, er toch een enorme druk kan worden ervaren door degene die wordt aangesproken, opdat hij niet als een verrader zou worden beschouwd. Hij citeert uit iswiraq.blogspot.fr, uit een rapport van Caritas, uit Le Monde des Idées van 16 juli 2014 en uit een thematische fiche van OFPRA van 15 april 2016.

In eerste instantie moet worden vastgesteld dat de sociale druk om aan te sluiten bij een militie, waarvan verzoeker melding maakt bezwaarlijk kan worden gelijkgesteld met de rekrutering onder bedreiging van moord, zoals geschetst door verzoeker (gehoorverslag p 7).

Voorts is de informatie in het verzoekschrift niet van aard om de informatie die werd gehanteerd door de verwerende partij in een ander daglicht te stellen. De informatie van verzoeker geeft de historiek weer van het ontstaan van de milities en hun rol in de strijd tegen IS en op het politieke toneel, en schetst ook de rekruteringscampagnes, maar uit niets blijkt dat mannen ook gedwongen zouden gerekruteerd worden. Het door de informatie in het administratief dossier gestaafde standpunt van de verwerende partij dat er geen dwang wordt uitgeoefend bij de rekrutering en dat de vrijwillige rekruten worden aangetrokken door het maatschappelijke prestige en de financiële voordelen van het lidmaatschap, blijft derhalve onverminderd overeind.

De voorgaande vaststellingen raken de kern van het asielrelaas en leiden in alle redelijkheid tot het besluit dat er geen geloof aan kan worden gehecht. Een schending van de formele motiveringsplicht ex artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, blijkt niet. Een schending van het redelijkheidsbeginsel blijkt evenmin. Uit het administratief dossier blijkt overigens dat verzoeker op het Commissariaat-generaal werd gehoord. Tijdens dit interview kreeg hij de mogelijkheid zijn asielmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Arabisch machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op

algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat hij niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve evenmin worden bijgetreden.

De Raad kan verder alleen maar vaststellen dat verzoeker geen ernstige poging onderneemt om het geheel van vaststellingen in een ander daglicht te stellen, te verklaren of te weerleggen. De loutere verwijzing naar en herneming van het asielrelaas volstaat daartoe uiteraard niet, de loutere stelling dat verzoeker de waarheid heeft verteld evenmin.

De voorgaande beschouwingen leiden, zoals reeds gesteld, tot de vaststelling die ook al door de verwerende partij werd gemaakt, met name dat een gegronde vrees voor vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin niet kan worden aangenomen omdat het asielrelaas ongeloofwaardig is. In die optiek kan verzoeker zich dan ook niet beroepen op artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker vraagt om hem het voordeel van de twijfel te gunnen, maar daarop kan door de Raad niet worden ingegaan, nu zijn verklaringen in strijd zijn met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek en niet kan worden gesteld dat zijn algemene geloofwaardigheid is komen vast te staan.

Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voren gebracht asielrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

Tot slot moet worden vastgesteld dat, in de mate waarin verzoeker ook nog artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet en artikel 26 van het PR RvV geschonden acht, hij hieraan geen andere, van de hiervoor gedane beoordeling te onderscheiden invulling geeft maar enkel nastreeft het middel meer indrukwekkend te laten klinken (RvS nr. 227.763 van 19 juni 2014, Ureel). Het middel is in zoverre dan ook onontvankelijk.

Het eerste middel is, voor zover ontvankelijk, niet gegrond.

2.3.4. Onderzoek van de subsidiaire beschermingsstatus

2.3.4.1. Juridische basis

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1 De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2 Ernstige schade bestaat uit:

- a) doodstraf of executie; of,*
- b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,*
- c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”.*

Uit dit artikel volgt dat de verzoeker, opdat hij kan genieten van de subsidiaire beschermingsstatus, bij terugkeer naar het land van herkomst een “reëel risico” loopt. Het begrip “reëel risico” wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch. Paragraaf 2 van artikel 48/4 verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip “ernstige schade” door drie onderscheiden situaties te voorzien.

2.3.4.2. Onderzoek

Verzoeker betwist de vaststelling in de bestreden beslissing dat de actuele situatie in Bagdad niet toelaat om te spreken van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij louter door zijn

aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Hij verwijst naar informatie met betrekking tot verschillende aanslagen en het aantal burgerslachtoffers in Bagdad in 2016, naar de geweldplegingen van de sjiiitische milities tegen voornamelijk soennitische burgers, naar de straffeloosheid van deze milities en betwist dat Bagdad een functionerende hoofdstad is. Zij betoogt dat het grote aantal ontheemden de situatie heeft doen verslechteren, op socio-economisch vlak en op het vlak van sektarische spanningen.

Artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt vooreerst bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, in casu Irak, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon.

De Raad herinnert er aan dat hij in casu met volheid van rechtsmacht oordeelt, hetgeen een volledig en ex nunc onderzoek omvat, zowel van de juridische als van de feitelijke gronden. De Raad stipt aan dat hij bij de beoordeling van ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet een alomvattende benadering hanteert waarbij in de risico-analyse rekening wordt gehouden met alle vormen van geweld en andere indicatoren die in deze van belang kunnen zijn. Gelet op deze alomvattende benadering, beoordeelt de Raad de feitelijke voorliggende situatie als volgt.

Het staat inzake de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet ter betwisting dat er in Irak een gewapend conflict is.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak op basis van de stukken uit het rechtsplegingsdossier dient te worden vastgesteld dat het gewapend conflict zich niet over het hele land uitspreidt maar zich afspeelt in bepaalde gebieden. In de loop van 2015 kwam ISIS meer en meer onder druk te staan in verschillende regio's in Irak en slaagden de Iraqi Security Forces (ISF), de sjiiitische milities en de Koerdische peshmerga er in om ISIS uit een deel van de veroverde gebieden te verdrijven. In de loop van 2016 werd ISIS verder teruggedrongen en werden grote stukken van het gebied onder controle van ISIS terug ingenomen door regeringstroepen. Eind 2016 waren de dichtstbijzijnde gebieden onder controle van ISIS meer dan 200 kilometer van Bagdad verwijderd. In juli 2017 werden ook Mosul en het grootste gedeelte van de regio errond heroverd op ISIS, en enkele weken later Tall Afar, Hawija en de laatste gebieden van ISIS in Anbar. Midden oktober 2017 richtten de Iraakse strijdkrachten zich op de omstreken gebieden langs de grens met de Koerdische Autonome Regio en werden de Koerdische peshmerga daar verdreven. De stad Kirkuk en nabijgelegen olievelden vielen eveneens terug in handen na het centrale gezag. De herovering van gebieden bezet door ISIS had een duidelijk voelbare impact op de veiligheidssituatie in Irak in het algemeen in en de provincie Bagdad in het bijzonder. Ook in 2017 was er sprake van een verdere daling van het geweld in Bagdad. De oorlog, die in 2014 nog voor de poorten van Bagdad werd gevoerd, was in 2017 honderden kilometers verder weg. De dreiging dat de hoofdstad zou kunnen vallen, is volledig geweken. Op 9 december 2017 verkondigde de Iraakse eerste minister dat het laatste stukje ISIS-territorium op Iraaks grondgebied was veroverd en dat hiermee een einde was gekomen aan de grondoorlog tegen ISIS.

Aangezien het geweldsniveau en de impact van het geweld regionaal erg verschillend kunnen zijn, dient bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger de focus aldus te worden gericht op de regio waar de verzoeker leeft (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze persoon in deze regio of op de route daarheen een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

De Raad stelt vast dat verzoeker niet betwist dat, gezien zijn verklaringen met betrekking tot zijn plaats van herkomst in Irak, in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad dient te worden beoordeeld.

De Raad hecht inzake de beoordeling van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet belang aan het laatste standpunt van UNHCR inzake de terugkeer naar Irak. Dit standpunt, de "*UNHCR Position on Returns to Iraq*", dateert van 14 november 2016. Verwerende partij verwijst naar dit standpunt in de bestreden beslissing en de vindplaats van dit standpunt is opgenomen in de eindnoten in de informatie van verwerende partij.

De conclusie in het standpunt van UNHCR inzake terugkeer naar Irak luidt (cf. punt 47):

"Under the present circumstances, UNHCR urges States to refrain from forcibly returning any Iraqis who originate from areas of Iraq that are affected by military action, remain fragile and insecure after having been retaken from ISIS, or remain under control of ISIS. Such persons, including persons whose claims for international protection have been rejected, should not be returned either to their home areas, or to other parts of the country. Many Iraqis from these areas are likely to meet the criteria of the 1951 Convention for refugee status.

When 1951 Refugee Convention criteria are found not to apply, broader refugee criteria as contained in relevant regional instruments or complementary forms of protection are likely to apply. Depending on the profile of the individual case, exclusion considerations may need to be examined."

(eigen vertaling: "Onder de gegeven omstandigheden dringt UNHCR er bij de Staten op aan om zich te onthouden van het gedwongen terugsturen van Irakezen die afkomstig zijn van gebieden in Irak die getroffen zijn door militaire acties, fragiel en onveilig blijven nadat ze zijn heroverd op ISIS, of onder controle blijven van ISIS. Deze personen, met inbegrip van de personen wiens verzoeken tot internationale bescherming werden verworpen, mogen niet worden teruggebracht naar hun thuisgebieden of andere delen van het land. Vele Irakezen van deze gebieden zullen waarschijnlijk in aanmerking komen voor de criteria van het Vluchtelingenverdrag van 1951.

Wanneer de criteria van het Vluchtelingengedrag niet van toepassing zouden zijn, dan zullen ruimere vluchtelingencriteria, zoals deze voorkomen in de relevante regionale instrumenten of in bijkomende vormen van bescherming, waarschijnlijk van toepassing zijn. Afhankelijk van het profiel van elke individuele zaak kunnen overwegingen inzake exclusie mogelijkwijze worden onderzocht."

UNHCR verzet zich tegen het terugsturen van Irakezen die afkomstig zijn uit gebieden in Irak die (i) getroffen zijn door militaire acties, (ii) fragiel en onveilig blijven nadat ze zijn heroverd op ISIS, (iii) onder controle blijven van ISIS.

Uit de landeninformatie die wordt bijgebracht door partijen kan niet worden afgeleid dat (de hoofdstad) Bagdad onder één van de voormelde gebieden valt.

Uit de door de verwerende partij aangeleverde informatie (Aanvullende nota CGVS, COI Focus "Irak De actuele veiligheidssituatie in Bagdad" van 26 maart 2018 blijkt dat de hoofdstad en de hele provincie Bagdad zich onder controle van de Iraakse regering bevinden. De beveiliging van Bagdad geniet nog altijd een hoge prioriteit en een substantieel deel van het leger en de Federale Politie staat in voor de veiligheid van de hoofdstad. Het geweld dat in Bagdad plaatsvindt neemt in hoofdzaak de vorm aan van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen is toe te schrijven aan ISIS. Het doel van ISIS voor Bagdad bestaat er nog steeds in om de Iraakse autoriteiten te dwingen een zo groot mogelijk deel van leger en politie in en rond de hoofdstad te binden en om op deze wijze de aanvalscapaciteit van de strijdkrachten elders in Irak te beperken. Hoewel de groepering zowel de Iraakse veiligheids-diensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van ISIS hoofdzakelijk op burgers is gericht. Daarbij wordt voornamelijk, doch niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad geviséerd, en dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar burgers samenkomen. Het aantal door ISIS uitgevoerde aanslagen in Bagdad is vanaf begin 2017 sterk teruggelopen in vergelijking met de situatie van 2014 tot 2016. Deze trend werd aan het begin van de ramadan in mei 2017 kort onderbroken. Net zoals in de vorige jaren lanceerde ISIS een "ramadanoffensief" met een toename van aanslagen in heel Irak. Daarna nam het geweld opnieuw verder af. Voor de eerste keer sinds 2013 is er een significante en bijna constante afname van het geweld over een periode van meer dan een half jaar vast te stellen. ISIS bedient zich nog nauwelijks van gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen door guerrillastrijders met infanteriewapens. Aanvallen waarbij militaire tactieken worden gehanteerd zijn uitzonderlijk. Er vinden nog nauwelijks door ISIS gepleegde zware aanslagen plaats. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de Iraqi Security Forces (ISF), het leger, de politie, en Popular Mobilization Units (PMU), vinden er dagelijks kleinschaligere aanslagen plaats. Het blijven nog altijd deze kleinere aanvallen die de meeste burgerslachtoffers maken. Hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is, kan uit de landeninformatie niet worden opgemaakt dat er zich in Bagdad militaire acties afspelen. De landeninformatie in het dossier maakt geen melding van militaire confrontaties in Bagdad. Het komt in Bagdad niet meer tot open gevechten en er is geenszins sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen ISIS en het Iraakse leger. ISIS kwam in 2017, zoals hoger reeds gesteld, in Irak daarenboven meer en meer onder druk te staan en werd steeds verder teruggedrongen, weg van de hoofdstad Bagdad.

Het offensief dat ISIS sedert 2014 voert in Irak heeft, onder meer in Bagdad, wel geleid tot de mobilisatie van de sjiitische milities. De aanwezigheid van deze milities in Bagdad heeft ervoor gezorgd dat ISIS minder (zware) terroristische aanslagen pleegt. Wel blijkt dat deze milities, samen met criminele bendes en met militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden.

Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen om hiervan slachtoffer te worden. Soennieten die afkomstig zijn uit andere regio's van Irak (IDP's) worden daarbij meer gevisieerd.

Betogingen, de toegenomen politieke instabiliteit en de sociale onrust hebben een negatieve impact op de veiligheidssituatie in Bagdad. Het is nog niet tot aanslagen tegen betogers gekomen. De betogingen werden wel gewelddadiger door de deelname van nieuwe groepen die al meerdere keren hebben gepoogd de internationale zone te bestormen.

Het voormelde geweldspatroon heeft tot gevolg dat er in Bagdad maandelijks doden en slachtoffers te betreuren vallen. Wel blijkt uit de informatie, toegevoegd door verwerende partij, dat het aantal incidenten in Bagdad sinds november 2016 gevoelig is gedaald.

Uit de meest recente ter beschikking zijnde cijfers blijkt dat deze daling zich in de eerste helft van 2017 heeft voortgezet en, behalve een kleine opflakking van het geweld tijdens de ramadan in de maand mei 2017, heeft geleid tot een significante daling van het aantal slachtoffers, tot op een niveau zoals voor het laatst gezien in 2012. Deze trend hield gedurende heel 2017 en ook in de eerste maanden van 2018 aan.

Niettegenstaande het geweld in Bagdad veel doden en slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen te worden meegenomen bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Bagdad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflictgerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat wordt getroffen door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om Bagdad te verlaten.

De provincie Bagdad heeft een oppervlakte van 4.555 vierkante kilometer en telt meer dan 7.000.000 inwoners, waarvan 87% in Bagdad-stad woont en 13% in een landelijke omgeving. De bevolking bestaat volgens de laatste beschikbare cijfers voor 70% uit sjieten en voor 29% uit soennieten. Het geweld in Bagdad is verspreid over het gehele grondgebied van de provincie en er zijn geen duidelijk veiligere of onveiligere zones binnen Bagdad. Er zijn, met uitzondering van de internationale zone, geen wijken die gevrijwaard blijven van geweld.

De impact van het geweld op het dagelijkse leven van de burgers in Bagdad is gemengd. Enerzijds worden de burgers er wel gehinderd door de aanslagen en mensenrechtenschendingen, worden verplaatsingen in de stad bemoeilijkt door de talrijke controles (die nu wel meer en meer worden afgebouwd) en is de politieke en sociale onrust sinds de zomer van 2015 toegenomen. Anderzijds is het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet stilgevallen, blijven de infrastructuur, het verkeer, het bedrijfsleven en de publieke sector er verder functioneren – al zijn er problemen door jarenlang mismanagement en corruptie, door de toestroom van ontheemden uit andere delen van het land en door de talrijke controleposten – en is Bagdad, ondanks de veiligheidsrisico's en de frequente problemen met de infrastructuur, een functionerende grootstad.

Bagdad is, zoals reeds hoger werd opgemerkt, geen belegerde stad. De bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is verzekerd en winkels, markten, restaurants en cafés blijven geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in de stad gestegen en hebben veel inwoners het daardoor moeilijker om financieel rond te komen.

Het nachtelijke uitgangsverbod dat voorheen meer dan een decennium gold, werd begin 2015 opgeheven en werd sedertdien niet meer opnieuw ingevoerd. De verkeerswegen in Bagdad zijn open en de internationale luchthaven van Bagdad is operationeel. Checkpoints worden meer en meer

afgebouwd. Hieruit blijkt dat de Iraakse autoriteiten van mening zijn dat de veiligheidssituatie dermate verbeterd is dat deze een opheffing van het nachtelijk uitgaansverbod, alsook de ontmanteling van diverse checkpoints toelaat. Indien de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was, kan er immers redelijkerwijs van worden uitgegaan dat zij de bewegingsvrijheid binnen de stad zouden beperken. De frequente stroomonderbrekingen hebben tot protestbetogingen geleid. Deze protesten tegen de falende infrastructuur, tegen de corruptie van de overheidsdiensten en tegen de politiek verantwoordelijken konden ongehinderd doorgaan. Inwoners van Bagdad die het zich kunnen veroorloven, hebben een stroomgenerator aangeschaft om de onderbrekingen te overbruggen. Er is gezondheidszorg voorhanden, ook al staat deze door een aantal factoren zwaar onder druk, en was er in het najaar van 2015 een uitbraak van cholera, die echter kon worden bedwongen. In 2016 en 2017 was er geen nieuwe uitbraak van cholera.

Verder zijn de scholen en universiteiten in Bagdad geopend en worden er nationale toelatingsproeven georganiseerd. Het schoolbezoek ligt tamelijk hoog (de inschrijvingsgraad in basisscholen ligt tussen de 92 en 95% en in de lagere graad van de secundaire school zijn 73 tot 80% van de kinderen ingeschreven) en blijft stabiel sinds 2006. Ook dit vormt een relevant gegeven bij de beoordeling van de vraag of de veiligheidssituatie in Bagdad beantwoordt aan de hoger aangehaalde criteria. Immers, indien de situatie in Bagdad van zodanige aard was dat een loutere aanwezigheid in, en dus ook verplaatsing binnen Bagdad een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet met zich mee zou brengen, kan er vanuit worden gegaan dat scholen hun deuren zouden sluiten, minstens dat het schoolbezoek dramatisch zou zijn gedaald, hetgeen in casu niet het geval blijkt te zijn.

Er is een cultureel leven: er worden concerten georganiseerd (ook in open lucht), en op 8 en 9 september 2017 werd er een kunst- en boekenbeurs georganiseerd in het Abu Nawaspark aan de Tigris. De voetbalcompetitie in de hoogste klasse wordt ook in stadions in de hoofdstad gespeeld. De Iraakse autoriteiten hebben nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad.

Diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de Verenigde Naties, blijven aanwezig in de hoofdstad.

Bagdad blijkt ook een groot aantal intern ontheemden ("IDP's") op te vangen ("UNHCR Position on Returns to Iraq", 16 november 2016 nr. 34) en er blijken sinds het midden van 2015 een toenemend aantal Irakezen terug te keren naar onder andere Bagdad (Ibid., nr. 40). In het afgelopen jaar 2017 is het aantal IDP's in Bagdad sterk geslonken hetgeen de druk op gastgezinnen, de huurmarkt en de openbare dienstverlening heeft verlaagd.

UNHCR vermeldt nergens dat Irakezen die afkomstig zijn uit Bagdad niet naar Bagdad kunnen worden teruggestuurd. Het standpunt van UNHCR van 14 november 2016 is bijgevolg een duidelijke aanwijzing dat de situatie in Bagdad niet valt onder de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Gelet op het geheel van de voormelde elementen, dient te worden besloten dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Met het betwisten en tegenspreken van de beoordeling van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, het aanhalen van informatie in verband met de veiligheidssituatie en meer bepaald de aanslagen waarbij evenzeer burgerslachtoffers te betreuren vielen en de macht en straffeloosheid van de sjiitische milities brengt verzoeker geen afdoende concrete, objectieve informatie bij die voorgaande appreciatie kan ombuigen. De door verzoeker in het verzoekschrift aangehaalde informatie ligt immers in dezelfde lijn als de informatie waarop de voormelde analyse van de veiligheidssituatie in Bagdad is gesteund. Dat zich in Bagdad nog terreuraanslagen en andere geweldfeiten voordoen en dat daarbij (burger)slachtoffers vallen, wordt in het voorgaande bovendien niet betwist en terdege in rekening gebracht. Dit kan echter niet volstaan bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In deze dient nogmaals te worden herhaald dat er daarnaast nog diverse andere, objectieve elementen dienen te worden meegenomen bij deze beoordeling en dat dit hoger ook geschiedde. Het betoog dienaangaande in het verzoekschrift is niet van die aard dat het afbreuk kan doen aan het voorgaande.

Gelet op de rechtspraak van het HvJ met betrekking tot de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en rekening houdende met alle relevante informatie over de veiligheidssituatie in Bagdad elementen, eigen aan verzoeker, komt de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, tot de conclusie dat in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Er dient ook rekening te worden gehouden met het gestelde in het arrest "Elgafaji" waar het HvJ de situatie onderscheidt waarbij rekening wordt gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker en waarbij het HvJ heeft gepreciseerd dat "hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming" (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 28). Dit is een situatie waar er willekeurig geweld bestaat - dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd - maar waar de mate van het geweld niet dermate hoog is dat elke burger louter door zijn aanwezigheid in het betrokken land of het betrokken gebied een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Het HvJ heeft geoordeeld dat in zulke situatie rekening moet worden gehouden met de eventuele persoonlijke omstandigheden van de verzoeker die in zijn hoofd het risico, verbonden aan het willekeurig geweld, verhogen. Dit kan, bijvoorbeeld, het geval zijn wanneer een verhoogde kwetsbaarheid, een verscherpte lokale vatbaarheid of een precaire socio-economische situatie tot gevolg hebben dat een verzoeker een groter risico loopt dan andere burgers op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van het willekeurig geweld.

Verzoeker brengt geen elementen bij die alsnog zouden wijzen op dat verhoogd risico, en ze blijken evenmin uit het dossier.

Er moet worden vastgesteld dat verzoeker, buiten de elementen die zijn ongeloofwaardig bevonden asielrelaas constitueren, geen concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoonbaar maakt waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Er bestaan geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c) van de Vreemdelingenwet.

Het tweede middel is niet gegrond.

2.4. Waar verzoeker vraagt om, in ondergeschikte orde, de bestreden beslissing te vernietigen teneinde verder onderzoek te voeren, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

2.5. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig juni tweeduizend achttien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS